

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.466 van 16 december 2003
in de zaak A. 106.573/XIV-5196.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. VAN LIERDE,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Justitiestraat 31

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 7 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van, ten eerste, de beschikking van 25 mei 2000 waarbij de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beslist zijn beroep als alleenrechtsprekend lid te behandelen en, ten tweede, de beslissing van 9 maart 2001 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 31 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 november 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN LIERDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, komt op 24 juli 1998 in het Rijk aan en vraagt dezelfde dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 29 februari 2000 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 16 maart 2000 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 25 mei 2000 beslist de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit beroep “dat kennelijk ongegrond voorkomt” zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen (eerste bestreden beslissing).

1.5. Op de zitting van 18 juli 2000 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord.

1.6. Op 23 januari 2001 beslist de gemachtigde voorzitter van de Tweede Nederlandse Kamer de behandeling van het beroep naar een driedelige kamer te verwijzen. Deze beslissing rust op de overweging “dat appellant ter zitting elementen aanbrengt die verhinderen staande te houden dat het beroep kennelijk ongegrond is”.

1.7. Op de zitting van 23 februari 2001 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, door een driedelige kamer gehoord.

1.8. Op 9 maart 2001 verklaart de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep ontvankelijk, maar ongegrond en weigert verzoeker derhalve de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (tweede bestreden beslissing). Deze beslissing is als volgt gemotiveerd :

“Overwegende dat appellant voorhoudt dat hij de XXX nationaliteit heeft; dat hij sedert begin 1996 lid is van de Human Rights Defence Group (HRDG); dat hij in oktober 1992 deelnam aan een betoging te M. tegen het onregelmatig verloop van de presidentsverkiezingen; dat hij samen met andere betogers werd opgepakt en naar het politiekantoor te M. werd gebracht; dat hij dezelfde dag nog werd vrijgelaten; dat hij in maart 1996 deelnam aan een betoging te M. tegen de aanstelling van regeringsafgevaardigden aan het hoofd van de nieuw verkozen stedelijke raden; dat hij met andere betogers werd opgepakt en afgevoerd naar het politiekantoor te L.; dat hij na enkele weken in vrijheid werd gesteld; dat hij in maart - april 1997 te M. deelnam aan rellen tussen betogers en ordehandhavers naar aanleiding van een betoging voor de afscheiding van Engelstalig XXX; dat hij op 7 mei 1997 werd aangehouden en beschuldigd van het aanzetten tot geweld en betogingen; dat hij na enige tijd werd vrijgelaten nadat hij er zich verbaal toe verbonden had de regering niet meer te bekritisseren; dat hij vóór de presidentsverkiezingen van oktober 1997 op de markt te M. pamfletten uitdeelde waarin tot een boycot van de verkiezingen werd opgeroepen; dat hij werd opgepakt door de politie en ondervraagd werd op het politiekantoor van B.; dat hij op een niet nader bepaald tijdstip vóór Kerstmis 1997 werd vrijgelaten nadat hij zich ertoe verbonden had geen meetings meer te organiseren of pamfletten te schrijven; dat hij op 19 februari 1998 een meeting organiseerde omtrent de mensenrechtenschendingen in zijn land; dat hij kon ontsnappen nadat de politie die het gebouw binnenviel en vervolgens vluchtte naar een vriend; dat zijn woning doorzocht werd en al zijn persoonlijke documenten in beslag werden genomen; dat leden van de regeringspartij appellants tweelingbroer in elkaar sloegen en vervolgens zijn krantenkiosk in brand staken; dat appellants advocaat, M., hem aanraade niet op zijn proces op 11 maart 1998 in de High Court van B. te verschijnen; dat hij later van zijn advocaat vernam dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd en hij verdacht werd van subversieve activiteiten tegen de staat; dat hij op 23 juli 1998 zijn land verliet en op 24 juli een asielaanvraag indiende in België;

Overwegende dat appellant zijn reisweg niet bewijst en niet aantoonst wanneer hij het land verlaten heeft, noch wanneer hij in België aankwam; dat hij stelt dat hij zijn paspoort afgaf aan de begeleider; dat dergelijke verklaring onvoldoende wordt geacht om appellant te ontslaan van de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn asielrelaas beoordelen; dat hij op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht en wanneer hij in Zaventem is aangekomen; dat hij geen enkel reisbescheiden kan voorleggen en aldus op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk maakt; dat dergelijke houding een negatieve indicatie met betrekking tot zijn asielrelaas inhoudt;

Overwegende dat appellants asielrelaas berust op de problemen die hij ondervond ten gevolge van zijn activiteiten onder meer voor de HRDG; dat hij noch in zijn verzoekschrift, noch tijdens zijn verhoor ter zitting een aannemelijke verklaring geeft voor tal van tegenstrijdigheden en hiaten die door de bestreden beslissing hieromtrent werden vastgesteld; dat hij meer bepaald zijn lidmaatschap van de HRDG of van ‘een mensenrechtenorganisatie’, zoals hij in zijn verzoekschrift stelt, geheel onvermeld liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken; dat in tegenstelling tot wat appellant dienaangaande in zijn verzoekschrift vermeldt het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen vijftien minuten duurde maar 1.45 uur (zie verslag van 18 augustus 1998, p. 11); dat het verslag na beëindiging van het verhoor aan appellant wordt voorgelezen die zich met de inhoud akkoord verklaart door dit vervolgens te ondertekenen;

Dat hij op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal vermeldde dat hij lid was van de ‘Human Rights Association’ en het lidmaatschap van de HRDG geheel onvermeld liet; dat hij voorts niet in staat bleek te zijn het embleem van de organisatie te beschrijven en verkeerdelijk stelde dat het devies van deze beweging ‘Justice and Peace’ zou zijn; dat hij hiervoor dienaangaande noch in zijn verzoekschrift, noch tijdens zijn verhoor ter

zitting, een aannemelijke verklaring geeft; dat de voorgelegde lidkaart van de HRDG op zich onvoldoende is om de actieve inzet voor de organisatie en/of mogelijke vervolging hiervoor aan te tonen; dat appellant niet aantoonde dat hij zich actief inzette voor de HRDG en hiervoor vervolgd werd;

Dat overigens andere door appellant neergelegde documenten, met name twee foto's van hem met M. in België, nota van de 'executive members', een brochure, twee pamfletten en twee kaarten van Newsweek en Time, evenmin een bewijs inhouden van appellants activiteiten in XXX;

Overwegende dat appellants asielrelaas uitsluitend berust op de activiteiten die hij ondernam tegen het huidige regime; dat hij niet enkel handelde als lid van de HRDG maar voornamelijk als individu optrad; dat hij stelt voor al deze activiteiten in beschuldiging te zijn gesteld door de High Court in B.; dat deze inbeschuldigingstelling dan ook kan beschouwd worden als het cruciale element in zijn ásielrelaas dat bovendien decisief was voor zijn vertrek uit XXX; dat de Commissie vaststelt dat appellant geen enkel authentiek stuk aanbrengt dat betrekking heeft op zijn rechtszaak; dat het enige stuk dat hij dienaangaande neerlegt een bijzonder onduidelijke kopie ('Notice of trial') is waarvan handtekening en stempel volstrekt onleesbaar zijn; dat 'XXX' uit 'B.' (sic) volgens dit stuk wordt opgeroepen om op 11 maart 1998 te verschijnen voor een rechtbank (at the 'Court') zonder dat gespecificeerd wordt voor welke rechtbank, in welke hoedanigheid, om welke reden of in welke zaak; dat dit niet ernstig is;

Dat uit de brief van 25 maart 1998 van de XXX advocaat van appellant blijkt dat deze voor de 'High Court' beschuldigd werd wegens inbreuk van artikel 102 van het XXX Strafwetboek (Sw); dat voormeld artikel handelt over vijandelijkheden tegen de staat van buitenaf (external security, hostilities against the fatherland) daar waar appellant als mensenrechtenactivist vervolgd werd voor het verspreiden van pamfletten en het schrijven van een brochure over de huidige president; dat de feiten waarvoor appellant vervolgd wordt bijgevolg niet kunnen gekwalificeerd worden als misdrijf overeenkomstig artikel 102 Sw;

dat appellants XXX raadsman hier tegenover stelt dat het wetsdepartement van de staat de gepaste tenlastelegging uitwerkt rekening houdend met de particuliere gegevens van elke zaak en de verdediging enkel de regelmatigheid van de tenlastelegging kan betwisten tijdens de rechtzitting die evenwel nog niet plaatsvond wegens afwezigheid van de betichte (zie fax van 6 maart 2001 met vertaling van mr. JESPERs in zijn conclusie bij zijn brief van 8 maart 2001); dat, hoe dan ook, appellant geen enkel authentiek stuk neerlegt dat betrekking heeft op zijn rechtszaak die een eerste maal voorkwam op 8 maart 1998 en waarop zijn XXX raadsman beweerde aanwezig te zijn geweest; dat in bijkomende orde de briefwisseling van appellants raadsman uit XXX in deze niets aantoonde aangezien de brieven van een advocaat geenszins authentieke akten zijn waar overeenkomstige bewijskracht aan kan verleend worden; dat appellant, gelet op de veelvuldige briefwisseling met zijn advocaat uit XXX, probleemloos aan de nodige stukken zou kunnen geraken maar zelfs geen begin van bewijs dienaangaande neerlegt; dat appellant geenszins aantoonde dat hij vervolgd wordt in XXX voor de door hem ingeroepen feiten en hier geen aannemelijke verklaring voor geeft;

Overwegende dat appellant voorhoudt dat hij in maart 1998 voor de rechtbank diende te verschijnen; dat hij van zijn advocaat enkele weken later vernam dat tegen hem een arrestatiebevel was uitgevaardigd; dat de weinige haast waarmee appellant zijn land slechts in juli 1998 verliet niet onmiddellijk verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging;

Overwegende dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., The law of refugee status, Butterworths, Toronto/Vancouver, 1991, 84); dat de verklaringen plausibel moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas; dat hij bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven; dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères á appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54); dat dit in casu niet zo is;

Overwegende dat appellant niet aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,”;

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat de verzoekende partij eraan voorbijgaat dat de gemachtigde bijzitter op 23 januari 2001 op zijn eerdere beschikking van 25 mei 2000 om het beroep als alleenrechtsprekend lid te behandelen is teruggekomen; dat hierdoor de eerste bestreden beslissing, al voor de eindbeslissing werd genomen, uit het rechtsverkeer was verdwenen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat het eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 11 van de Grondwet en uit een gebrek in de motivering, uit twee onderdelen bestaat; dat in het eerste onderdeel wordt aangevoerd dat in de beschikking van 25 mei 2000 tot behandeling van zijn beroep als alleenrechtsprekend lid geen enkel specifiek motief wordt gegeven, hoewel het beroepschrift uitvoerig was gemotiveerd; dat in het tweede onderdeel wordt aangevoerd dat artikel 57/12, vierde lid, van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op basis van welke bepaling zijn zaak aan een alleenrechtsprekend lid werd toegewezen strijdig is met het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 11 van de Grondwet, dat die wetsbepaling immers een verschillende behandeling impliceert tussen de kandidaat-vluchtelingen die onmiddellijk moeten verschijnen voor een driedelige kamer, waarvan geen enkel lid zich reeds over het beroep heeft uitgesproken en de kandidaat-vluchtelingen die worden opgeroepen om te verschijnen voor een alleenrechtsprekend lid, dat tevoren op zicht van het verzoekschrift en zonder enig tegensprekelijk debat geoordeeld heeft dat het beroep kennelijk ongegrond is; dat verzoeker vraagt hieromtrent een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen;

3.1.2. Overwegende dat over het beroep van verzoeker niet door een alleenrechtsprekend lid, maar door een driedelige kamer uitspraak werd gedaan; dat het eerste middel derhalve niet dienstig wordt aangevoerd;

3.2.1. Overwegende dat in het tweede middel, afgeleid uit de schending van de rechten van verdediging, van het principe van de onpartijdige rechter en van artikel 6 van het E.V.R.M. verzoeker laat gelden dat de alleenzetelende rechter die al oordeelde dat het verzoek kennelijk ongegrond was ook zetelde in de commissie van drie rechters die later oordeelde dat

er sprake is van partijdigheid en vooroordeel in hoofde van een rechter die zich al uitgesproken heeft over de grond van de zaak;

3.2.2. Overwegende dat artikel 6 van E.V.R.M. niet van toepassing is op de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, vermits deze geen uitspraak doet over burgerlijke rechten en verplichtingen, noch over de gegrondheid van een strafvervolging; dat, indien er al een blijk van vooroordeel uit de beschikking van 25 mei 2000 kon afgeleid worden, deze hoe dan ook volledig verdwenen was doordat de gemachtigde bijzitter op 23 januari 2001 uitdrukkelijk op deze beschikking is teruggekomen; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat in een derde middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht en van het recht van verdediging, verzoeker laat gelden dat hij in het verzoekschrift waarbij de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd aangevochten uitvoerig en systematisch alle argumenten van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beantwoord, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen deze argumentatie totaal niet weerlegt, dat het bovendien onjuist is te stellen dat het asielrelaas uitsluitend berust op de activiteiten die hij ondernam tegen het huidige regime en dat hij voornamelijk als individu handelde, dat hij asiel vroeg omdat hij vervolgd werd in XXX en hij niet voornamelijk als individu handelde, dat het motief luidens hetwelk de brief van de advocaat uit XXX geen authentieke akte is, onaanvaardbaar is, dat een advocaat een officiële functie heeft en door een eed is gebonden, en dat de argumentatie uiteengezet in de besluiten volledig wordt genegeerd, dat volledig wordt ingegaan tegen wat de XXX advocaat zwart op wit bevestigt namelijk dat artikel 102 van het XXX strafwetboek niet van toepassing is;

3.3.2. Overwegende dat het niet volstaat in algemene bewoordingen te beweren dat niet op het uitvoerig beroepschrift of de omstandige besluiten is geantwoord; dat in het verzoekschrift genoegzaam in concreto moet worden toegelicht welk van de in de beroepsakte en de besluiten opgeworpen verweermiddelen ten onrechte onbeantwoord is gebleven; dat de verzoekende partij dit niet aan de Raad van State kan overlaten; dat, wat het niet-beantwoorden van de beroepsakte en de besluiten betreft, het middel derhalve slechts in aanmerking kan worden genomen in zoverre wordt aangevoerd dat de in de besluiten vervatte argumentatie, ontleend aan de brief van de XXX advocaat, is genegeerd; dat, in tegenstelling tot wat wordt beweerd, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen deze argumentatie wel degelijk onder ogen blijkt te hebben genomen en om een dubbele reden te hebben verworpen, met name omdat “appellant geen enkel authentiek stuk neerlegt dat betrekking heeft op zijn rechtszaak die een eerste maal voorkwam op 8 maart 1998 en waarop zijn XXX raadsman beweerde aanwezig te zijn geweest” en omdat in bijkomende orde “de briefwisseling van appellants raadsman uit XXX in deze niets aantoonde aangezien de brieven van een advocaat geenszins authentieke akten zijn waar overeenkomstige bewijskracht aan kan verleend

worden”; dat brieven waarin een XXX raadsman toelichting verstrekt betreffende de strafprocedure in zijn land -zoals door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen volkomen terecht wordt gesteld- “geenszins authentieke akten” zijn; dat de kritiek op de considerans dat “appellants asielrelaas uitsluitend berust op de activiteiten die hij ondernam tegen het huidig regime” en dat hij “voornamelijk als individu optrad” in wezen beperkt is tot een loutere ontkenning die niet wordt gestaafd; dat deze overweging overigens geen beslissende invloed op de weigeringsmotieven heeft gehad; dat het derde middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat in een vierde middel, afgeleid uit de schending van de Conventie van Genève en van het recht van verdediging, verzoeker laat gelden dat wordt gesteld dat het feit dat hij zijn reisweg niet bewijst een negatieve indicatie met betrekking tot zijn asielrelaas inhoudt terwijl een reisweg op zich niets te maken heeft met het al dan niet gegrond zijn van een asielaanvraag op basis van de criteria van de Conventie van Genève, dat bovendien over de kwestie van de reisweg nooit één vraag door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werd gesteld zodat hij omtrent dit motief geen tegenspraak heeft kunnen formuleren;

3.4.2. Overwegende dat het motief, ontleend aan het niet-voorleggen van reisbescheiden, ten overvloede wordt aangevoerd; dat de eventuele onwettigheid van dit motief op zich niet tot vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan leiden, nu deze afdoende is geschraagd door de overige weigeringsmotieven; dat het vierde middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zestien december tweeduizend en drie, door :

de HH.

A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.